

ДОСТА ЈЕ БИЛО САША РАДУЛОВИЋ

децембар 2016. године

МИ НЕ ОДУСТАЈЕМО.

Док не укинемо партијско запошљавање.
Док не укинемо тајне штетне уговоре.
Док не уведемо универзалну социјалну заштиту.
Док не уведемо универзалну здравствену заштиту.
Док не смањимо намете на рад.
Док не укинемо медијски мрак.
Док не размонтирамо паразитски систем.
Доста је било!

www.dostajebilo.rs | office@dostajebilo.rs | 011 32 82 600

Лакмус песма Зашто смо певали „Пада влада“

Редовно јесење заседање Скупштине Србије завршило се на два потпуно супротна начина. Једни су то урадили формално у стилу црвеног тепиха, јефтинећих ђевапа и лажне достојанствености. Доста је било изабрао је потпуно супротан, узбуњивачки начин, искрен и у бунтовном стилу у ком су и радили, покушавајући да спрече да лоши закони, донети навраћ-нанос, упојају преосталу наду и имовину грађана. Посланици Доста је било су, након завршетка јесење сезоне у режији премијера, отпевали Бајагину песму Пада влада. Скупштини контаминираној лажима, просташтвом, понижавањем, супротстављена је скупштина непристајања на лажне кулисе иза којих се уништава држава.

Који је од ова два начина био пристојан и озбиљан? Да ли је пристојно да изиграваш посланика, представника грађана, а радиш против његових интереса? Да ли је непристојно да вичеш преко пола сале да ти укључе микрофон да би променио закон којим се од пензија покривају губици неспособних директора јавних предузећа? Да ли је пристојно да изиграваш прегалника целу ноћ у скупштинским клупа-

ма и омогућиш да се хитно куму премијера за Нову годину поклони луксузан стан? Да ли је непристојно да извучеш слику Пинокија кад ти не дају да говориш, а премијер лаже да новац грађана неће упумпати у страну ИТ фирму да би домаћим загорчао живот? Да ли је пристојно да озбиљно гласаш на звонце да се 27 закона и споразума сабију у једну тачку дневног реда да би повлашћеним пријатељима и партнерима премијера делио концесије за аеродроме, водовод, грејање? Да ли је непристојно да након политичких притисака на тужилаштво и суд и ослобађања Карића и Динкића у скупштинском холу певаш „Пада влада“? Ко ту руши институције? Ко је недостојан?

Песма „Пада влада“ је био једини поштен акт тог последњег предновогодишњег дана и искрен начин побуне против лажног институционализма и лажима контаминираних суштине. Шта даље? Можемо да се претварамо да је Скупштина институција у којој се доносе закони у интересу грађана, контролише рад владе и отворено дебатује. У том случају нам је баш добро кренуло јер смо „једна од најбогатијих земаља у Европи“ захваљујући једном човеку

који изгара радећи „никад мање од 19 сати дневно“, верујемо да је разбио кваку на вратима сваки пут кад је неко поменуо 13-ту плату или станове или луксузне аутомобиле за његове пријатеље-директоре-губиташе или викао љут што тужилаштво није нашло доказе против његовог коалиционог партнера Богољуба Карића, да у ставу мирно слушамо како је решено 24 случајева пљачкашке приватизације и да „Србијом никад више неће владати тајкуни“...

А можемо и да престанемо да се претварамо да је скупштина више од самог здања. У том случају певамо Пада влада заједно са посланицима *Доста је било* све до априла, кад треба да почне изградња и те и свих других институција без којих држава не може да постоји, јер држава није један човек. Да ли постоји спремност да се већ од овог априла уради оно што је пропуштено 6. октобра? Не знам, али је јасно да су људи који су извели певачки перформанс пронашли начин да продрају већину у Србији, чак и ону већину до које иначе не могу да дођу. **С**

Тамара Спаић,
саветница за медије Саше Радуловића

Парламент као проточни бојлер

27 закона и споразума згурано у једну тачку дневног реда и 20 сати расправе

Председница Скупштине Србије заказала је крајем децембра седницу по хитном поступку са чак 27 тачака дневног реда од којих је 18 закона. По предлогу шефа посланичке групе СНС свих 27 тачака било је обједињено у једну тачку дневног реда чиме је расправа о свим законским предлозима ограничена на максималних 20 сати расправе или мање од једног сата по закону. Посланици су имали свега 24 сата да прочитају законе. Овим се обесмишљава постојање Скупштине и закони се практично октроишу.

Владајућа већина је расправу о 27 предлога прогурала кроз Скупштину, те почела да празнује баш у онај чувени последњи четвртак у месецу када премијер и Влада имају обавезу да добу у Скупштину и одговарају на посланичка питања.

Обједињавањем закона који немају везе један са другим прекршен је члан 157 Пословника који стриктно дефинише да се смеју обједињавати само тематски сродни и повезани закони. Владајућа већина бахато, из седнице у седницу, врши насиље над Пословником и правилима

да би онемогућила амандмане посланика и расправу о законима. Ниједан законски предлог опозиције није био на дневном реду од почетка редовног заседања у октобру.

На седници су обједињени закони о систему плата запослених у јавном сектору, о јавним медијским сервисима, о продужењу "привременог" начина наплате таксе за јавне медијске сервисе уз електрично бројило, о уређењу судова, о тржишту капитала, о преузимању акционарских друштава о јавној својини, о акцизама, о пореском поступку...

Међу законским предлозима су и нова задуживања код Међународне банке за обнову и развој и кинеске Експорт-импорт банке, али и преузимање дугова које је направила Петрохемија, као и плаћене из буџета. Такође и потпуно нов закон о проценитељима вредности непокретности којим ће бити уведено још једно лицензирање, овог пута проценитеља.

Октроисање закона постао је манир владајуће већине која од самог почетка овог сазива свим могућим средствима настоји да обесмисли и

укине Скупштину која је једино место где се још чује критика.

Посланици Доста је било одбијају да учествују у обесмишљавању Скупштине. Закони које предлаже Влада су лоши закони. У немогућности да 18 закона прочита и анализира током једне ноћи, посланичка група Доста је било поднела је амандмане на све чланове свих закона са само једним предлогом "брише се". Јер, боље је и да немамо закон, него да имамо лош закон, на штету грађана Србије.

Рекордних десет опомена

Саши Радуловићу у Скупштини Србије

Лидер покрета Доста је било је толико опасан за репутацију премијера да му се не дозвољава ни два минута реплике. Председница Скупштине Маја Гојковић је, током расправе о дуговима Петрохемије са министром Александром Антићем, окренула главу од шефа посланичке групе Доста је било правећи се да га не чује док тражи право на реплику да би му затим, у потпуној немоћи да смисли ишта друго, изрекла две опомене.

Саши Радуловићу је изречено рекордних 10 опомена (од плате му је укупно одузето 95.633 динара). Владајућа већина не зна како другачије да заустави раст покрета Доста је било.

Док је министар Александар Антић хвалио пословне "успехе" Петрохемије, Саша Радуловић је покушао да укаже на лошу политику Владе Србије која отима од пензионера, привреде и од грађана, а истовремено баца 13

милијарди динара на неспособан партијски менаџмент Петрохемије. То је оно што не сме да се чује у Скупштини. Зато се без икаквог разлога одузима реч Саши Радуловићу. Зато му је до сада изречено 10 опомена.

Начин на који се заказују седнице Скупштине, 24 сата унапред, обједињавање 27 тачака дневног реда у једну, онемогућавање сваке расправе да би се закони октроисали по налозима из Владе Србије, све то води ка укидању Скупштине. Кажњавање Саше Радуловића је начин да се спречи да грађани Србије чују о пропалој политици Владе коју води Александар Вучић. Премијер је у паници јер без обзира на укидање права на говор Саши Радуловићу и посланицима Доста је било и упркос цензури у медијима који креирају лажну слику, грађани Србије дају све већу подршку покрету који је највећа претња неспособној и штеточинској власти.

Година иза нас: Успешна и веома тешка

Нико није рекао да ће бити лако. Управо супротно. Знано се да улазак у политичку борбу са бахатом и бескрупулозном влашћу какву Србија (опет) има значи улазак у бласто. Ипак, пакао кроз који посланици ДЈБ пролазе у Скупштини Србије, а Саша Радуловић и у таблоидима, тешко би нормалан ум могао да замисли. Година иза нас, међутим, ма колико тешка била, успешна је – ДЈБ је остварио циљеве: ушао је у Парламент и локалне скупштине и показао да је озбиљна опозициона снага у земљи.

Година је почела мирно и са много оптимизма. У јануару је ДЈБ прославио две године од оснивања. Није то много људи знало, осим оних 3000 ентузијаста који су истрајали у подршци организацији у чијим су идејама препознали и своје ставове. Уверени да је „дошло време за наше идеје“, донета је одлука да се на предстојеће парламентарне и локалне изборе заказане за 24. април изађе самостално. Храбра и ризична, али се показала као исправна.

Медијски мрак је био (и остао) потпун. Зато је једина могућа кампања била од врата до врата, трибине, обиласци градова и вароши, разговор са људима којима је доста лагања и пренемагања и који својим очима виде да се Србија претвара у земљу јефтине радне снаге, огромног економског раслојавања, земљу из које се бежи као ратних деведесетих.

Окосница кампање био је план у 20 тачака, јасан, концизан, свима разумљив, могућ. И успело је. Иако су се избори одвијали у нерегуларној атмосфери, медијској цензури, са лажираним бирачким списковима на којима је било умрлих и фантомских станара, а резултати постизорно штимовани у партијски контролисаном РИК-у, што је и ОЕБС потврдио, ДЈБ осваја

6,02 одсто гласова и 16 посланичких места у парламенту Србије, седам у скупштини Војводине и 110 одборника у локалним скупштинама.

Власт зна одакле јој прети опасност стога исто тренутка почињу жестоки напади: од осуде потписивања свечане изјаве посланика и одборника да ће се држати принципа покрета и давати део накнада у заједничку касу, преко пружања неограниченог медијског простора фрустрираном бившем члану, отимања Врачара и немаштовитих увреда премијера после сусрета са делегацијом посланика ДЈБ у Скупштини Србије. Покрет Доста је било подноси тужбе против луткара, његових лутки и медија.

Лето је почело дебатама у скупштинским одборима. Грађани Србије су, захваљујући озбиљном раду посланика ДЈБ, открили да Скупштина има одборе и да се на њима доносе важне одлуке. Због тога је у августу уследио нови оркестрирани медијски удар: пласирана је прича о пореском дугу Саше Радуловића у

САД. Иако је месец дана касније из пореске службе САД стигла потврда да дуга нема, ова је прича остала као једна од неколико тема које се користе за лично вређање шефа посланичке групе ДЈБ у пленуму Скупштине Србије. Само ова медијска кампања против Саше Радуловића била је тешка више од два милиона евра.

Јесење заседање Скупштине Србије обележено је дискриминацијом посланика ДЈБ која је била без преседана (мада догађаји показују да увек може да буде и горе). Посланицима ДЈБ се буквално не дозвољава да говоре, ускраћује им се право на реплику и слободно кретање, а убрзо су почеле да пљуште и опомене које са собом повлаче новчане казне, тако да је Саша Радуловић избио на прво место по броју казни и висини суме којом је кажњен.

Суочени са свим тим, провлачени кроз бласто у медијима, игнорисани на озбиљне теме, посланици ДЈБ одлучили су се на комуникацију друге врсте. У парламент носе одштапане плакете на којима пише „говорник се не држи теме“, „говорник вређа“ и сл... све оно што председница и потпредседници парламента широко толеришу владајућој већини кршећи Пословник о раду. Подизали су цртеже Пинокија сваки пут кад би изговорио неистину. Посланици подnose две уставне жалбе због кршења права на политичко деловање, слободу кретања, због дискриминације по основу политичке припадности.

Нова 2017. година је опет изборна. Биће тешко, вероватно теже него ове. Пожелимо и дајмо све од себе да, као у песми, „падне влада“. Срећно!

Светлана Палић, одборница у Скупштини ГО Стари град, чланица покрета „Доста је било“, Београд

Пакет за председничке изборе

Може да се победи напредњачки кандидат за председника Републике. Али једино ако се направи коалиција, односно пакет који превазилази председничке изборе. Како би он требало да изгледа?

Замислите да се најјачи опозициони кандидати и неколико опозиционих странака – које захватају политички спектар од левице, преко центра до деснице – договоре да се само један кандидује на председничким изборима, а други за градоначелника за изборе у Београду.

Кандидати би требало да подрже један другог. Ово је посебно важно у ситуацији у којој оба кандидата захватају бирачко тело које онај други не може. Рецимо, ако први кандидат нагиње десно, њему би добро дошли гласови левог кандидата, који би га подржао. И обрнуто. Идеолошка ширина коалиције је пресудна за победу опозиције.

Ако победе на председничким и београдским изборима, оба кандидата би подржала и ову широку коалицију на превременим парламентарним изборима, који би вероватно уследили брзо након ове две победе.

Разуме се, неће сви бирачи који нагињу лево гласати за десног кандидат и обрнуто, али ако нема овакве узајамне подршке, многи неће уопште гласати. Увек је на грађанима да самостално одлуче да ли им је важнија идеолошка доследност од могућности да се на изборима

обори напредњачки режим. Тако се у опозицији размишљало 2000. године када је Коштуница победио Милошевића: било је важније сменити Милошевића који је доживљен као веће зло.

А како да знамо ко где да се кандидује? Онај ко има највише шансе да победи на председничким изборима треба да буде једини кандидат на председничким изборима; онај ко има највише шансе да победи на Београдским изборима треба да буде једини кандидат на Београдским изборима. Али како да знамо ко има највише шансе да победи у Србији и Београду? Може се направити озбиљно истраживање јавног мњења које би нам показало ко како стоји на ком нивоу. Ако постоји уверење да овај план има смисла, нема разлога да се овакав метод утврђивања не прихвати.

Када напредњаци изгубе председничке и београдске изборе, почеће паника. Ванредни парламентарни избори су неизбежни. Иста ова коалиција – коју ће подржати нови председник Србије и градоначелник Београда – учествоваће на парламентарним изборима са једноставним планом: ако победи на њима, направиће владу коју ће орочити на годину дана. Тих годину дана треба да се искористи да би се у рад државних органа и јавних предузећа увела потпуна транспарентност, донео закон о пореклу имовине, вратиле пензије, и припремили следећи превремени парламентарни избори који ће се одржати

у фер атмосфери. Од институција које за тих годину дана треба да се спреме су Републичка изборна комисија и Регулаторно тело за електронске медије који контролишу изборни и медијски процес. Након тога можемо да добијемо нормалну владу која је проистекла из регуларног демократског процеса која ће одражавати реалну вољу грађана. Каква год влада да се направи после тих избора биће легитимна.

Да ли је оваква пакет могућ ако знамо да би њега морали да подрже левичари и десничари који око многих политичких питања не могу да се сложе? Јесте, ако у пакету не би била контроверзна политичка питања. Питања као што су евро-интеграције, геј парада, породична политика око којих нема сагласности међу партнерима паузирају се, одн. остају на оној тачки на којој се налазе и данас. О њима нећемо расправљати све док се не добије влада која је произашла из демократског политичког процеса.

Ово је пакет који може да прекине власт Напредне странке. Ако сте опозициони гласач, а нисте нарочито срећни због овог предлога, онда је пакет вероватно добар. А да ли је изводљив? То зависи од пар појединаца о чијој се кандидатури за председничке изборе данас прича и странака које би га чиниле. Ако они не могу да се договоре, напредњачка власт је безбедна.

Душан Павловић,

народни посланик „Доста је било“

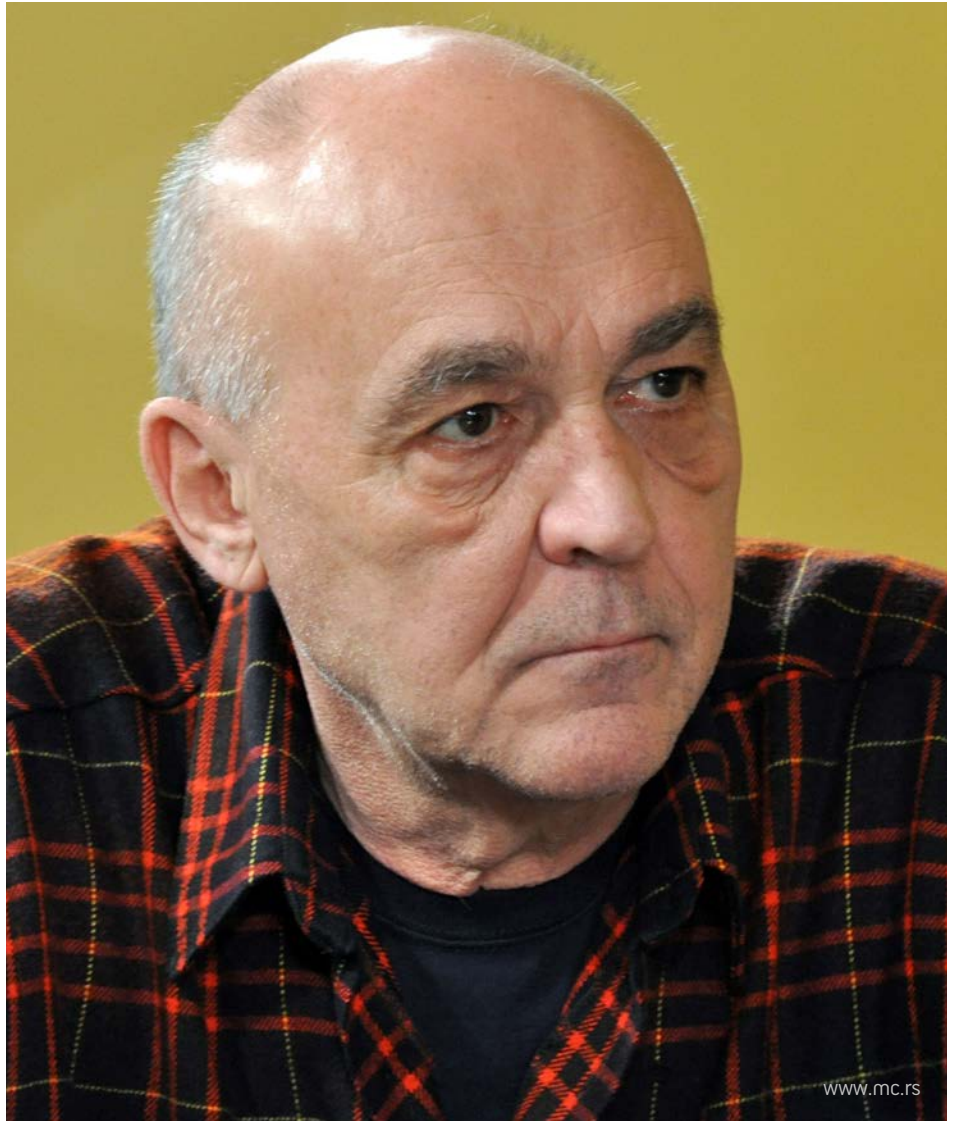

Треба понекад послушати Александра Вучића. Лепо је човек пре неки дан рекао да предизборна кампања не треба да траје дуже од три месеца, није добро. Сасвим је у праву: предуге предизборне кампање имају ту ману да се пре времена издувају и спласну; то смо у међувремену научили на нашем, али и на хрватском примеру. Вучић то зна: предизборна кампања треба да буде налик на оне ратове о којима Америка сања – брзе и насилне – па ако успе, успе. Ратови испадну овако или онако, ратна срећа ту игра улогу, али кампање су много предвидљивије: нема ратне среће.

Овде смо већ једном (пре две недеље) изразили бојазан да би рани петлови у овој предизборној кампањи (за председничке изборе, јер за парламентарне још нисмо сигурни, нити треба да будемо) могли да заврше у лонцу. Није нимало паметно затрчавати се у тај тамни вилајет баш одмах, чим вас позову. Ако вас је неко – ни кривог ни дужног – извикао за „председничког кандидата“ и кренуо да вас ритуално коље и плује, то не значи да треба да се одмах примите на такву провокацију. Ево зашто: до 9. априла остало је још четири месеца; за то време свашта може да се деси и – десиће се. Из разних својих разлога – које уважавамо – разни кандидати попут Александра Поповића из ДСС, па Бошка Обрадовића, па Воје Шешеља и још неких који ће се так јавити (можда и рехабилитовани и застарели Богољуб Карић), већ су се заплунули за те изборе или ће ускоро. Неки од њих то раде ето тако, да буду примећени; неки из принципа; неки са – можда – реалним амбицијама, попут Воје Шешеља, коме није први пут, па зна шта ради и зашто.

Кад је о Саши Јанковићу реч, стрепња ми је дубља од наде. Наиме, мислим да се Заштитник грађана непромишљено залетео пре времена са објавом своје кандидатуре за председника републике. Требало је да пусти Вучића и његове да се на тихој ватри крчкају и прже до последњег тренутка. Знаш да може веома брзо да прикупи тих десет хиљада потписа за кандидатуру, па у том смислу нема потребе за журбом. (...) Овде је реч о политичкој тактици: не кандидујеш се пре времена, пре последњег тренутка, јер се тако намешташ за дугу и одвратну кампању плувања, која већ траје, али није паметно продужавати је непотребним намештањем. Требало је да Саша Јанковић сачека до последњег тренутка, достојанствен у свом својству Заштитника грађана, па да се тек онда кандидује. Овако се изложио вишемесечном линчу Вучићевих таблоида и реалити телевизија, који сви једва чекају да га се докопају, као да до сада нису. Тек сада ће.

То се иначе зове „тамни вилајет“ у народној предаји. Ко узме, кајаће се; ко не узме кајаће се; има таквих ситуација и у преферансу. Има ипак неке разлике: ко се сагнуо и узео – кајао

Милош Васић Тамни вилајет

се што није више: боље је понекад не сагињати се. Саша Јанковић довољно је млад и паметан да себи једнога дана отвори политичку каријеру, много захвалнију и перспективнију од сумњиве шансе да постане председник републике 9. априла 2017. године. Тактички гледано, тог 9. априла 2017. нико ко нема јасну и снажну подршку Александра Вучића неће и не може постати председник републике; и тачка. Нема шансе, ствар је јасна и очигледна.

Добро сад: јављају се гласови који сматрају да је добро кандидовати се против свих шанси и изгледа – па да барем остане у историји као губитник, али „морални победник“ итд. „Морална победа“ на изборима не значи свечано ништа; значи само победа, таква каква је, а не „морална“; морал с тим нема никакве везе. (...)

Другим речима, Саши Јанковићу било је па-

метније да сачека до последњег тренутка, па да се онда кандидује или не (боље не), уместо да се намешта напорној и понижавајућој кампањи, односно наставку постојеће понижавајуће кампање, до 7. априла 2017. У било каквој хладној и разумној политичкој анализи не могу се наћи довољни разлози за ову преурањену кандидатуру. Уз дужно поштовање и уважавање свих оних који су ту кандидатуру подупрли до сада, скрушено сматрам да је потез кобно преурањен и непродуктиван. Наравно да ћу подржати Сашу Јанковића (знам човека); наравно да ћу гласати за њега (па шта буде; нећу ваљда за њега, ане за Шешеља или неког Вучићевог, па макар и Тому или Ристичевића); али ми од тога неће бити нимало лакше. То се ради другачије, а не овако. C

Милош Васић, Време

Много људи није разумело или није хтело да разуме став Доста је било о проблематичности постојећег процеса приступања Србије Европској унији. Зато је потребно дати појашњења.

Покрет Доста је било описује жељено стање Србије, као земље која институционално, а онда и последично у погледу благостања личи на земље попут Данске, Шведске, Немачке, Холандије или Канаде и Аустралије, ако гледамо изван Европске уније. Наш циљ је да наша земља преузме све најбоље праксе таквих земаља. Ми немамо дилему да је 90% наше трговине са земљама Европске уније, да из ње долази већина инвестиција, да су наши грађани који су побегли од бесмисла у великој мери нашли нови или привремени дом у Европској унији.

Ми такође не желимо да наше институције личе на руске, кинеске или турске. Не зато што не поштујемо те земље, него зато што оне немају слободу, демократију, стандард и сигурност за своје грађане у мери која би у била суштински боља од оне у Србији. Чак и ако негде има импресивног економског напретка, као у Кини, на пример, готово је никаква шанса да би наши људи желели да живе у земљи са кинеским правилима, све под претпоставком да као мала земља можемо копирати искуства 200 пута веће земље.

Ми немамо икакве дилеме где културолошки припадамо. Српски идентитет је део европског, заснован је на вредностима које вековима делимо са другим европским народима. (...)

У чему је наша критика приступања? Као што је 1990-их патриотизам у Србији био закљон за битанге, у Србији су се иза европског пута сакриле партије које су чиниле све да у Србији буде имплементирано врло мало од европских вредности. Постојао је крупан несклад заклињања у европске вредности и неспособности да се изгради владавина права, тржишна привреда, социјална држава и независне институције. Ни наш посебни балкански европски пакет није био мање циничан, каскали смо у помирењу са суседима и решавању ружног наслеђа прошлости. Европски пут је упорно приказиван као неко рвање где се ми храбро боримо, уместо као пут ка уређењу Србије. Од 2000. године, више од једне деценије Европска унија је била врло конзистентна у критици и похвалама и инсистирању на вредностима. Проблем је био искључиво у српским дволичним владама. Са почетком друге деценије 21. века почеле су се дешавати промене.

Та промена се најбоље може описати као прихватање реал политике. Да би Србија решила проблем Косова, Европска унија је одлучила да жмури. Прво је то било жмиркање да би сада то постало жмурење. Србија је показала кооперативност у вези са Косовом, као и у некој врсти регионалног помирења,

Александар Стевановић О евроинтеграцијама

што су начелно ствари за похвалу, али не и када се посматра са становишта наших интереса које је требало да штитимо. С друге стране у Србији су погажени демократски избори који све више подсећају на изборе у азијским сатрапијама, медијски мрак је прилично густ, на делу је разарање независних институција и правне државе, проблематичне игре са тајним уговорима и седење на крајње климавим спољнополитичким столицама. Другим речима, Европска унија је жмурила на слом сопствених вредности у Србији. Што јесте реал политика, али је чудно да се такве ствари толеришу у земљи која претендује да буде део клуба где такве ствари не би требало да се дешавају. (...)

Ми мислимо да у Србији вододелница политике није Европска унија. Вододелница која ће одлучити да ли ће Србија бити дуго година неуспешно, да не кажем пропало друштво, питање је јавног вршења јавне власти, владавине права, независних институција, медиј-

ских и сваких других слобода, функционалне тржишне привреде, социјалне државе... Ако немамо или имамо трагове овога, не можемо бити део Европске уније, а ако неком невероватном мимикријом и циничношћу постанемо њен део, нећемо моћи искористити ништа од шанси које велико тржиште нуди.

(...) Наш план подразумева једногодишњу суспензију нових интеграција јер у српском друштву нема консензуса око истих, наставак рада на ономе што је отпочето, као и једнаку неутралност ка било којој другој интеграцији око које нема консензуса. У години дана прекретнице дошло би се до истински слободних медија и услова да се кроз обухватне јавне расправе, дође до истински слободног изјашњавања грађана Србије. У години суспендованих интеграција, вероватно ћемо учинити више на стварању европске и самопоуздане Србије, него што је учињено у претходних 16 година.

Александар Стевановић, народни посланик, потпредседник покрета "Доста је било"

У Улици Максима Горког број 20, 17. децембра је свечано отворена нова канцеларија врачарског одбора Доста је било. Врачарци сада имају место где могу да дођу и да са одборницима и посланицима ДЈБ разговарају о свему што их занима и да нам се прикључе.

Са Врачарцима су се на отварању дружили председник ДЈБ Саша Радуловић и посланици Скупштине Србије. Врачарци су посебно поносни што су им се придружили нови чланови и што покрет на Врачару расте. На претходним општинским изборима освојили су седам мандата у готово немогућим околностима, нападали са свих страна и у атмосфери када је мало ко веровао да ће ДЈБ прећи цензус.

На Врачару траје акција прикупљања потписа за смену нелегитимне већине у скупштини општине која је успостављена куповином одборника и трговином утицајем. Ускоро почињемо озбиљније припреме за предстојеће изборе у граду. Ова канцеларија ће умногоме олакшати комуникацију са грађанима.

Седам дана раније, 10. децембра у Лесковцу је свечаним пријемом обележено отварања окружне канцеларије покрета Доста је било. Пријему су поред чланова и симпатизера присуствовали и представници политичких партија као и локалних удружења грађана.

Покрет Доста је било у Јабланичком округу функционише од 2014. године, а услови за отварање окружне канцеларије стекли су се

Отворене канцеларије ДЈБ на Врачару и у Лесковцу

након формирања иницијалних одбора у Власотинцу, Бојнику и Лебану, као и Градског одбора у Лесковцу.

На конференцији за медије коју је Покрет одржао овим поводом, говорио је проф. др Душан Павловић, потпредседник Покрета. Он је најавио формирање странке у најскоријем

року, напоменувши да Покрет већ има 30 функционалних одбора у Србији. Такође, проф. др Павловић је најавио активно и конструктивно учешће Покрета у свим будућим договорима опозиције поводом предстојећих председничких избора у Србији. C

Нападнуте просторије ДЈБ у Крушевцу

Непознати починиоци су у ноћи између 13. и 14. децембра полупали стакло на канцеларији Регионалног одбора покрета Доста је

било – Саша Радуловић у Крушевцу. Вандали су провалили у двориште које се налази иза канцеларије Покрета, откачили су противправну

мрежу и највероватније дугачком дрвеном мотком разбили стакла на прозорима канцеларије која се налазе на висини од пет метра.

Полиција и тужилац су изашли на лице места и извршили су увиђај око 19 часова 14. децембра. Напад на канцеларије покрета Доста је било догодио се у атмосфери медијске хајке на Покрет која се спроводи под контролом власти. У Скупштини Србије се вређају, кажњавају и криминализују посланици покрета ДЈБ без могућности да одговоре на лажи и увреде.

Све док премијер и његови медији сваку критику буду проглашавали за непријатељство, државни удар и издају државе, безбедност свих слободних грађана и њихових организација биће угрожена. Овај вандализам се догодио у тренутку када се у целом друштву намеће потпуно једноумље а вербално насиље које промовише владајућа гарнитуре представља позив на физичко насиље.

Покрет Доста је било осуђује сваку врсту вербалног и физичког насиља. Захтевамо од тужиоца да спроведе независну истрагу о нападу на просторије покрета, да приведе почиоце правди и да се утврди наручилац овог кривичног дела. C

Владимир Мандић Вујанац, координатор покрета „Доста је било“ за Расински округ

1. MESTO

2. MESTO

3. MESTO

Нови лого покрета Доста је било

Прво место на јавном конкурс за редизајн логотипа покрета Доста је било освојио је Стеван Перовић (Атеље студио – 30.000 динара), друго место Сава Вујадиновић (15.000 динара) и треће место Ненад Максимовић (10.000 динара).

Лого се свидео свима јер се не разликује много од досадашњег, а уноси нову динамику у стрелицу. Сам аутор га је описао следећим речима: "Редизајн логотипа се у великој мери ослања на стари логотип који је у јавности постао врло препознатљив. Из тог разлога смо трамо да дизајнерска интервенција треба да се сведе на ситне промене које би освежиле већ познати лого и учиниле га модернијим, што заправо и јесте поента редизајна."

Победнички рад је дело тима у коме су, поред Стевана Перовића, учествовали Бојан Ђорђевић и Марина Николић из дизајнерског студија "Атеље студио" из Београда. Завршили су пре пар година архитектуру и дизајн. Стеван

(28), Бојан (28) и Марина (27) баве се графичким дизајном и унутрашњом архитектуром. На конкурс покрета Доста је било пријавили су се јер је објављен на сајту који дизајнери прате тражећи посао. Стеван каже да им се допало што могу самостално, без притиска и утицаја клијента да заузму ауторски став.

У финалу конкурса издвојени су радови десет аутора: Драгана Милеуснића, Бранислава Вујашковића, Саве Вујадиновића, Божидара Танића, Аните Милић, Милоша Бабића, Стевана Перовића, Владимира Косановића и Ненада Максимовића.

Жири у саставу Душан Петричић, карикатуриста, Слободан Јовановић Цоба, графички дизајнер, Јасмина Николић, генерална секретарка покрета, Милан Милошевић, дизајнер и Петар Биберчић, адвертајзинг стручњак, изабрао је најбољи рад од 10 финалиста.

На конкурс који је био објављен на сајту Geelancer.com, највећој регионалној дизај-

Придружите се

Ми нисмо странка. Ми немамо партијски запослене чланове у јавном сектору. Такви никада нећемо ни бити. Ми немамо тајкуне и интересне групе иза себе, немамо привилеговане страначке привредике који добијају субвенције и уговоре од јавних предузећа и државе. Нећемо их никада ни имати. Ми смо грађани који заједно са вама плаћају све то.

Да бисмо покренули дубоке промене у друштву, треба нам ваша помоћ. Једино вама ћемо и полагати рачуне. Учланите се у наше удружење.

Ми сви плаћамо чланарину. Без чланарине удружење не може да ради. Неко мора да га финансира. Тај неко смо сви ми. Да би размонтирали паразитски страначки систем интересних група и тајкуна, наше финансирање може да дође само од грађана. Да бисте постали члан Удружења *Доста је било* – *Рестарт* потребно је да попуните приступницу и уплатите чланарину.

То можете преко нашег сајта www.dostajebilo.rs или у некој од кацеларија:

- Београд, Бранкова 21, тел 011/3282-600, beograd@dostajebilo.rs
- Нови Београд, Луја Адамича 26 в, novibeograd@dostajebilo.rs
- Нови Сад, Војвођанских бригада 22, тел 021/452-222, novisad@dostajebilo.rs
- Ниш, 29. Децембра бр. 14 б, стан бр. 2, nis@dostajebilo.rs
- Врање, Краља Стефана Првовенчаног бб, локал 18/3, vranje@dostajebilo.rs
- Крагујевац, Карађорђева бр. 34, kragujevac@dostajebilo.rs
- Краљево, Цара Лазара 38, 3. спрат, тел 036/307-307, kraljevo@dostajebilo.rs
- Чачак, Скадарска бр. 7, тел 032/340-550, sacak@dostajebilo.rs
- Зрењанин, Житни трг бр. 2, zrenjanin@dostajebilo.rs
- Бор, Радничка бр. 22, Л 2, тел 030/2495-377, bor@dostajebilo.rs
- Суботица, Петра Драпшина 14, subotica@dostajebilo.rs
- Лозница, Марије Бурсаћ бр. 40, loznica@dostajebilo.rs
- Тител, Главна бр. 28, titel@dostajebilo.rs

нерској заједници и онлајн сервису за дизајн, пристигло је око 500 предлога.

Редизајнирање логотипа је једна од фаза на путу који покрет Доста је било треба да прође приликом трансформисања у странку чији је циљ победа на наредним изборима.